

[Pelle Voigt]

ikke er tilfældet, og jeg frygter, at de herskende tilstande i København – medmindre der skabes et flertal for en række af disse forslag eller hovedelementerne i dem – vil fortsætte lang tid endnu og måske brede sig til andre steder i landet.

Jeg er en anelse rystet over boligministerens afvisning af forslagene med henvisning til, at sådan en lovgivning kan ingen retsstat tillade sig; det er den rene selvtægt og anarki. Jeg tror, det var omtrent sådan, ordene faldt. Det tror jeg vil undre lande som Det Forenede Kongerige og Kongeriget Holland, der har gennemført lovgivning på disse felter og i vid udstrækning har gjort husbesættelser lovlige. Det er nok noget forbløffende for disse gamle demokratier at høre, at de på grund af sådan en lovgivning ikke længere skulle være retsstater.

Sagen er jo, at loven systematisk krænkes dels af en række husudlejere, som ikke opfylder deres forpligtelser til at sørge for, at ejendommene er udlejet, dels også af de myndigheder, som skulle påse, at denne udlejning finder sted, i den aktuelle sag Københavns Kommune. Disse tomme ejendomme udgør naturligvis en direkte politisk provokation for store grupper af unge mennesker, der mangler et sted at bo, og som i øvrigt er trætte af det bureaukratiske og forviklede system, som gælder omkring de få ungdomsboliger, der stilles til rådighed. Og det, at man støtter den form for selvtægt og anarki, som de private udlejere driver, medvirker til at skabe en række konfrontationer, som flere gange har vist sig at være meget alvorlige. Når så konfrontationerne kommer, når der kommer slagsmål i gaderne osv., udviser politikerne en kortvarig, overfladisk interesse for at løse disse problemer, men så hører man ikke mere til det. Så drukner sagerne i udvalg og i drøftelser af den ene og den anden art, men resultater kommer der ikke ud af det; ejendommene står stadig tomme.

Jeg synes, at hr. Albrechtsen havde en meget væsentlig pointe, som også er en del af baggrunden for beslutningsforslag nr. B 83. Det er spørgsmålet om, at den besættelsesret, som SF gør sig til talsmand for her, faktisk kan sikre, at man tvinger en række udlejere til at opgive den praksis at lade ejendomme stå og forfalde, indtil de ikke længere står til at redde. Jeg har ikke hørt nogen af de ordførere, der vender sig imod forslaget, forkla-

re, hvordan man ellers kan undgå denne udbrede praksis.

Man kan få den mistanke efter de mange år, der er gået, hvor man har accepteret dette, at der i virkeligheden ikke er politisk vilje til at gøre noget ved problemet. Det er også noget, som der er store spekulationsgevinster i og tjenes store penge på; det er for nogle udlejere i Københavns Kommune en væsentlig del af det private initiativ.

Jeg har øjensynlig efter fru Birgith Mogensens opfattelse en ulyksalig evne til med stort set alle de forslag, som jeg har noget at gøre med i SF her, at komme i konflikt med grundlovens § 73. Men jeg tror nu, at vi kan berolige CDs ordfører med at sige, at der heller ikke i de forslag, vi har til behandling her i dag, er noget grundlovsstridigt, og at det ligger fuldstændig inden for rammerne for, hvad det kan lade sig gøre at gennemføre af boliglovgivning, uden at komme i konflikt med grundloven.

Jeg har lagt mærke til, at der på en række punkter omkring disse forslag er mulighed for en politisk drøftelse og mulighed for at nå frem til nogle konkrete resultater fra et flertals side. Det drejer sig, så vidt jeg kan vurdere, især om B 84 og B 85.

Jeg er glad for fru Lissa Mathiasens bemærkninger om spørgsmålet om ungdomsboligforslaget som et afsæt og en anledning til nogle drøftelser om, hvordan man kan gribe disse problemer an. For os er det afgørende i det forslag, at man kan skabe andre, alternative organisationsformer i ungdomsboliger end de hidtidige stive bestyrelseskonstruktioner, vi kender, og som er uacceptable for mange unge mennesker i dag, som ikke ønsker at organisere sig på den måde. Det gælder ikke kun BZ-bevægelsen, det gælder også for mange andre unge mennesker, at denne form for organisering forekommer urimelig.

Når der peges på den tilsyneladende modsætning, der ligger i, at vi ønsker, at boligministeren trods alt skal godkende vedtægterne, f.eks. vedtægter, der simpelt hen indebærer, at det er beboerne, der er ungdomsboligbyggelsens øverste myndighed, sådan som hr. Albrechtsen var inde på det, så skyldes det simpelt hen, at vi ønsker, at der i alle vedtægter af denne art skal være en eller anden form for endelig sikkerhed for, at det ikke går helt galt med økonomien i foretagendet.